

Sygn. akt: I C 751/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2019 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa **Skarbu Państwa – (...) w G.**

przeciwko **M. S.**

- o zapłatę

1) zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda Skarbu Państwa – (...) w G. kwotę **132,64 zł** (sto trzydzieści dwa złote sześćdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od tej kwoty za okres od dnia 23 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda Skarbu Państwa – (...) w G. kwotę **180,00 zł** (dziewięćdziesiąt złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3) ustala i przyznaje wynagrodzenie dla kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego M. S. - adw. A. D. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w W. przy ul. (...), w kwocie 90,00 zł (dziewięćdziesiąt złotych zero groszy) i nakazuje wypłacić je z zaliczki uiszczonej przez stronę powodową i zaksięgowanej pod poz. 500040582295;

4) nakazuje pobrać od pozwanego M. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie kwotę 30,00 zł (trzydzieści złotych zero groszy) tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na poczet opłaty sądowej od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka – Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...):

- (...),

- (...),

-(...)

SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

W., dnia 22 maja 2019 r.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka – Twarogowska

Sygn. akt I C 751/18

UZASADNIENIE

W dniu 15 listopada 2018 roku powód Skarb Państwa – (...) w G., zastępowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wystąpił do Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z pozwem przeciwko M. S. domagając się zasądzenia kwoty 132,64 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 23 marca 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany w dniu zdarzenia był osobą konwojowaną przez funkcjonariuszy policji i podczas wyprowadzania z pojazdu służbowego podjął próbę ucieczki zakończoną jego zatrzymaniem. W trakcie obezwładniania pozwany stawiał czynny opór szarpiąc jednego z policjantów za odzież, doprowadzając do jego upadku i rozerwania koszulki t-shirt oraz spodni, w wyniku czego powstała szkoda o wartości dochodzonej pozwem (k.2-5).

W odpowiedzi na pozew kurator procesowy ustanowiony przez Sąd dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego, z ostrożności procesowej domagał się oddalenia powództwa w całości i wnioskował o przyznanie mu wynagrodzenia (k.51-51v).

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu zwykłym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 listopada 2015 roku M. S. był osobą konwojowaną przez funkcjonariuszy policji z Aresztu Śledczego w W. do Sądu Rejonowego w Gdyni. Około godziny 9:00 w trakcie jego wyprowadzania z pojazdu służbowego na parking przed Sądem pozwany podjął próbę ucieczki, która okazała się nieskuteczna, ponieważ w wyniku pościgu został ujęty. W trakcie obezwładniania pozwany stawiał czynny opór poprzez szarpanie st. post. D. S., doprowadzając do upadku na podłoże i uszkodzenia jego munduru służbowego składającego się z koszulki t-shirt oraz spodni do trzewików. Wartość powstałej szkody wynosiła 132,64 zł. Pismami datowanymi na 22 lutego 2016 roku i 5 kwietnia 2016 roku (...) w G. skierował do M. S. wezwania do zapłaty 132,64 zł w terminie 7 dni. Pozwany nie zapłacił wskazanej kwoty.

Okoliczności bezsporne, ponadto dowody:

- ***sprawozdanie (k.6-8);***
- ***dokumentacja zdjęciowa (k.9-11);***
- ***notatka urzędowa (k.12);***
- ***notatka służbowa (k.13);***
- ***protokół szkody (k.14);***
- ***wezwania do zapłaty (k.15-20).***

Stan faktyczny był bezsporny, ponadto został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda, które nie budziły wątpliwości, co do ich autentyczności i nie były kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w całości uzasadnione.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowił art. 415 k.c., zgodnie z którym, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Do przesłanek odpowiedzialności deliktowej, które muszą łącznie zaistnieć, należą: zdarzenie, szkoda, popełnienie czynu sprawcy noszącego znamiona winy oraz istnienie związku przyczynowego pomiędzy czynem, a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361–363 k.c.).

Zachowaniem, za które danemu podmiotowi można przypisać odpowiedzialność deliktową na podstawie art. 415 k.c., może być zarówno działanie, jak i zaniechanie. Kluczowa pozostaje kwestia winy. Wina w rozumieniu art. 415 k.c. stanowi kategorię obejmującą dwa elementy – obiektywny i subiektywny. Pierwszy oznacza bezprawność działania lub zaniechania osoby odpowiedzialnej za szkodę, drugi zaś wiąże się z nastawieniem psychicznym sprawcy czynu. Bezprawność – jako przedmiotowa cecha czynu sprawcy – ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym zasadami porządku prawnego. Kwalifikacja podmiotowa odnosi się natomiast do oceny działania lub zaniechania z punktu widzenia nastawienia psychicznego sprawcy szkody. Opiera się ona na dwóch momentach – przewidywania i woli. Na gruncie prawa cywilnego pojęcie winy jest ujmowane szeroko. Przypisana wina może występować w postaci winy umyślnej oraz nieumyślnej – lekkomyślności, czy niedbalstwa. Wina umyślna zachodzi wtedy, gdy sprawca chce wyrządzić szkodę, czyli ma świadomość szkodliwego skutku swego zachowania i przewiduje jego nastąpienie, celowo do niego zmierza lub co najmniej świadomie się na to godzi. Wina nieumyślna występuje wówczas, gdy sprawca wprawdzie przewiduje możliwość wystąpienia szkodliwego skutku, lecz bezpodstawnie przypuszcza, że zdoła go uniknąć albo też nie przewiduje możliwości nastąpienia tych negatywnych skutków, choć powinien i może je przewidzieć. Pojęcie niedbalstwa należy wiązać z brakiem zachowania wymaganej staranności. Punkt odniesienia stanowi wzorzec należytej staranności w kształcie określonym treścią art. 355 § 1 k.c. O stopniu niedbalstwa świadczy stopień staranności, jakiego w danych okolicznościach można wymagać od sprawcy - niezachowanie podstawowych, elementarnych zasad ostrożności, które są oczywiste dla większości rozsądnie myślących ludzi stanowi o niedbalstwie rażącym. Ich poziom wyznaczają okoliczności konkretnego stanu faktycznego, związane m.in. z osobą sprawcy, ale przede wszystkim zdarzenia obiektywne, w wyniku których powstała szkoda. Przypisanie określonej osobie niedbalstwa uznaje się za uzasadnione wtedy, gdy osoba ta zachowała się w określonym miejscu i czasie w sposób odbiegający od właściwego dla niej miernika należytej staranności (vide: wyrok SN z 10.08.2007r., sygn. II CSK 170/07, Legalis nr 165685; wyrok SA w Katowicach z 25.07.2013r., sygn. V ACa 472/12, Legalis nr 736485).

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar dowodu w zakresie wykazania wszystkich przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanego ciążył na powodzie.

Pozwany, zastępowany przez kuratora procesowego, nie kwestionował zaistnienia zdarzenia szkodowego, jego przebiegu, w tym swojego w nim udziału, wystąpienia szkody majątkowej i jej wysokości. Okoliczności te znajdowały także oparcie w przeprowadzonych dowodach. Z dokumentów zaprezentowanych przez stronę powodową wynika, iż zachowanie pozwanego w stosunku do funkcjonariusza policji, a polegające na naruszeniu jego nietykalności cielesnej było bezprawne, lecz wynikało w ocenie Sądu wyłącznie z chęci ucieczki i udaremnienia jego zatrzymania. Tym samym nie było ono bezpośrednio skierowane na wyrządzenie szkody majątkowej, dlatego pozwanemu można przypisać jedynie winę nieumyślną w postaci niedbalstwa. Pozwany próbując wyrwać się D. S. i łapiąc go za mundur nie przewidywał możliwości uszkodzenia jego odzieży, chociaż obiektywnie rzecz biorąc powinien i mógł to przewidzieć, ponadto nie może budzić wątpliwości, iż powstała szkoda pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z czynem M. S., stanowiąc jego normalne następstwo.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że w niniejszej sprawie zostały wykazane wszystkie przesłanki odpowiedzialności deliktowej pozwanego z art. 415 k.c., dlatego w pkt 1 wyroku zasądził od niego na rzecz powoda kwotę 132,64 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty za okres od 23 marca 2016 roku do dnia zapłaty. Orzekając o odsetkach, Sąd zasądził je od dnia następnego po upływie 7-dniowego terminu od wezwania pozwanego do zapłaty.

O kosztach procesu w pkt 2 wyroku Sąd postanowił w myśl art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., kierując się zasadami odpowiedzialności finansowej strony przegrywającej za wynik postępowania oraz rozstrzygnięcia o kosztach w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji. Powód wygrał proces w całości, dlatego pozwany jest zobowiązany do zwrotu na jego rzecz kosztów procesu. Zasądzona z tego tytułu kwota 180 zł obejmuje: 90 zł wynagrodzenia radcy prawnego w stawce minimalnej, ustalonego w oparciu o § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265) oraz 90 zł zaliczki uiszczonej na poczet wynagrodzenia kuratora procesowego.

W pkt 3 wyroku Sąd przyznał kuratorowi pozwanego będącemu adwokatem, wynagrodzenie w kwocie 90 zł, uwzględniającej jego nakład pracy - ustalonej na podstawie obowiązujących w dacie ustanowienia kuratora § 1 ust. 3 i 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U.2018.536) w zw. z § 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.) i nakazał jego wypłatę z zaliczki uiszczonej przez stronę powodową.

W pkt 4 wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego kwotę 30 zł tytułem wydatków poniesionych w toku procesu tymczasowo ze środków Skarbu Państwa na poczet opłaty sądowej od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony. Podstawę prawną tego rozstrzygnięcia stanowił art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 j.t.).

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

- (...)

3. (...)

W., dnia 06.06.2019 r.

SSR Ludmiła Dulka-Twarogowska